

1. ȘEDINȚA

Ați fost vreodată la o ședință?

Logic, fiecare dintre noi mai stă din când în când pe tron, până când mama bate prietenește la ușa toaletei și strigă:

- Max, nu face din asta un maraton!
Trebuie să te mai speli pe dinți!

Cred că expresia

put a plictiseală de la o poștă vine exact de la acest gen de stat. Stai pe tron. Nimic nu se mișcă. Și evident că nu miroase ca parfumul florilor de tei.

Eu, Max, stăteam
aşa. Dar îmi
închipesem
o cu totul altă
desfăşurare. Pentru
că pe uşa camerei
de şedinţe nu scria

Bărbați

H

sau

Toaleta băieților

BIBLIOTECA

Nu, scria așa:

REDAȚIA REVISTEI ELEVILOR

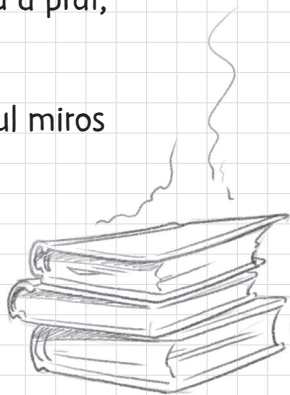
Redacția este un cuvânt care pare foarte important. Iar eu
urma să lucrez la **ziar!** Nu e chiar cel mai mare și mai
important ziar din **lume**, dar este cel mai mare și mai
important ziar din școala mea. (OK, recunosc, e singurul
ziar din școală...)

La început, bucuria mea era la fel de mare ca a armăsarului Happy de pe pajiștea fericirii.

În fiecare zi de marți, după ultima oră, aveam voie să pătrund în **sălile sacre**, mirosind a praf, ale redacției revistei elevilor. Eram redactor.

Din acest motiv am trecut relaxat peste ușorul miros de putregai din bibliotecă*.

Ce vreau să spun: **TOTUL AR FI PUTUT FI CU MULT MAI RĂU!**

În orice caz, din punctul de vedere al mirosurilor, biblioteca nu era chiar cea mai proastă opțiune. Se putea cu mult mai rău. Vă gândiți acum la cancelarie, vestiar sau la bucătăria cantinei? La școala noastră exista și un alt loc. La etajul cinci se afla renumita

TOALETĂ DE GROAZĂ A FETELOR.

*Este puțin cam exagerat să denumim cele trei rafturi cu cărți străvechi și pline de praf bibliotecă, dar ce să-i facem...

Voi reveni mai târziu, în detaliu, la asta.

Din păcate...

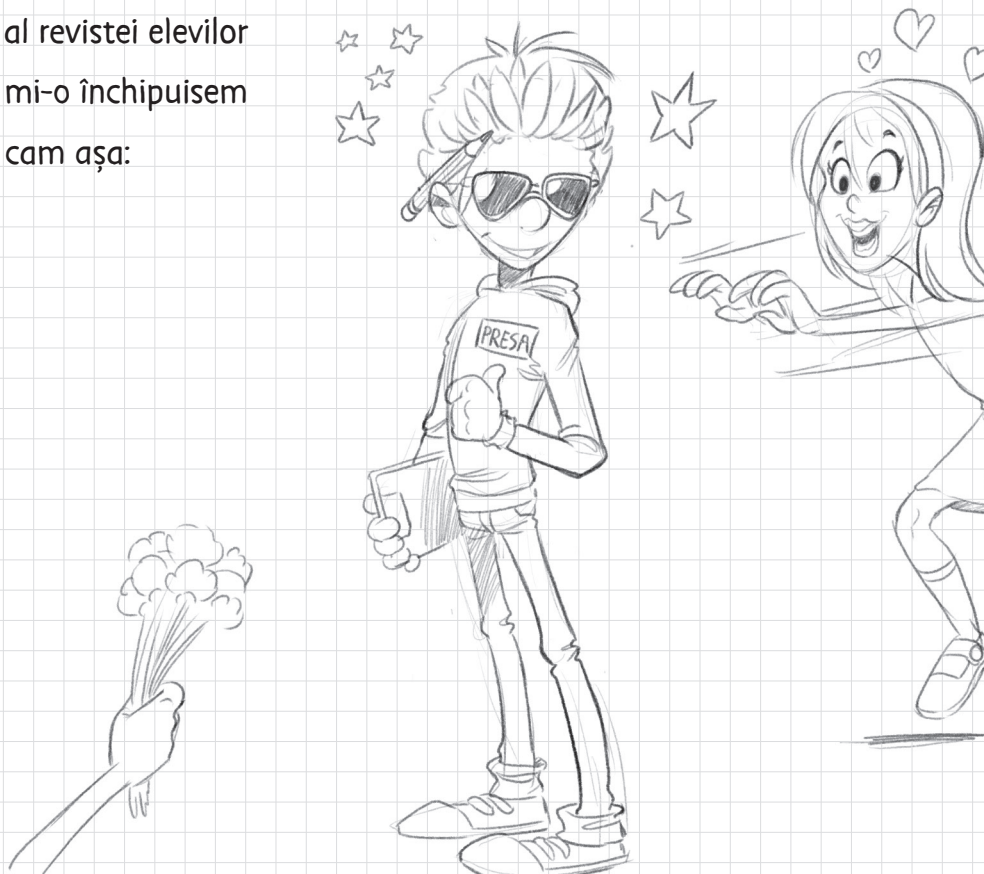
Viața de redactor

supercool

al revistei elevilor

mi-o închipuisem

cam așa:

Putem spune că renumele mă aștepta. Celebritatea mea era numai o chestiune de săptămâni. În sfârșit, aveam la dispoziție un mijloc pentru a-i neutraliza pe zombii din jurul meu. Și să-mi fac un nume. Evident că îmi era clar faptul

că la o revistă a elevilor nu pot exista numai sarcini supercool.

- Trebuie să corectăm și greșelile de ortografie!

Clar, nimeni nu o să înceapă să se plângă pentru că trebuie să caute greșelile

de ortografie și să completeze chestionare privind culoarea pereților din sala de sport.

- Hei! ȚISTA ESTE MAX!

- L-am văzut!

- Poți să-mi dai un autograf?

- Chiar știi toate regulile de ortografie?

Genialul nostru redactor-șef

Dar cel mai bine era că nu trebuia să mă ocup de chestiile ăstea. Justus von Justushausen, redactorul nostru șef, avea alte planuri pentru mine:

— Avem nevoie de o bandă desenată în revista noastră pentru elevi. Vrei să desenezi tu?

Puteam să spun nu?

Eram chiar entuziasmat.

Cu toate astea, am făcut cât am putut de bine pe tipul cool.

Dar în interior mă încălzea așa de tare bucuria, că aproape am comandat cărțile de vizită.

În curând urma să am nevoie de ele în noua mea calitate de vedetă a benzilor desenate din universul desenatorilor.

